

Spoštovani bralci Misijonskih obzorij!

Pred vami je zadnja številka Misijonskih obzorij v letu 2023 in druga v jubilejnem stotem letu izhajanja misijonskega lista, ki je 64 let izhajal pod imenom Katoliški misijoni in zadnjih 36 let s sedanjim imenom Misijonska obzorja. Resnično moramo biti Bogu hvaležni za vztrajnost in trdoživost urednikov Katoliških misijonov, da so kljub drugi svetovni vojni imeli močno voljo, ki je kljubovala vsem težavam in preizkušnjam. Prav tako gre velika zahvala vsem sodelavcem in sodelavkam Misijonskih obzorij. Dva stebra Katoliških misijonov sta bila brez dvoma Ladislav Lenček, ki je bil z revijo povezan več kot petdeset let in Franc Sodja, ki je s svojimi prispevki in uredništvom bogatil vsebino lista. Ladislav Lenček je imel izredno sposobnost organiziranja in iskanja sodelavcev, pomočnikov in mecenov, ki so mu pomagali v težkih časih ohranjanja list. Bil je tudi soustanovitelj Slovenske kulturne akcije, ki je v begunstvu v Argentini omogočila, da so kulturni ustvarjalci, predvsem pesniki in pisatelji, mogli izdati svoja dela. Franc Sodja je dopolnjeval Lenčkove talente s svojim izrednim poznavanjem misijonskega dela in svojo duhovno globino. Preživel je pet let v zaporu, od teh kar sedem mesecev v samici. Po odsluženju zaporne kazni mu

režimska oblast mu ni dovolila, da bi misijonaril po župnijah. Končno je leta 1958 pobegnil v Italijo in ko je dobil status političnega begunca je odšel v Kanado. Napisal je več knjig in v knjigi »Pred vrati pekla« opisal svoja težka doživetja v času zapora. V Misijonskih obzorjih objavljamo njegove članke v rubriki »Misijonska zakladnica«. Ti so še vedno aktualni in nemalokrat preroški za naš čas, tudi z izzivi, s katerimi se srečujemo na misijonskem polju. Ko so se poti Lenčka in Sodje po dolgem času spet združile v Argentini, sta Baragovo misijonišče v Slovenski vasi v Lanusu razvila v močno misijonsko središče, ki je po vzoru Grobeljskega misijonišča vzgajala in spodbujala mlade za misijonski poklic. S svojo gorečnostjo sta navdušila večje število duhovnikov in laikov. Oba sta želela iti v misijone, pa se jima ta želja ni uresničila. Božja pota so bila drugačna. Potrebna sta bila, da sta mlade navduševala in pripravljala na misijonsko pot, vse druge pa spodbujala k gmotni in duhovni podpori misijonarjev. V prispevku Ivane Žigon iz Mozambika prepoznamo dilemo, s katero se srečujejo vsi misijonarji. Ivana jo izraža z besedami: »Spoznavam tanko mejo med sprejemanjem in obupom, da

ne morem spremeniti sveta, sistema tu«. Pogosto se nam zdi, da so vsa naša prizadevanja brezplodna, da misijonarji in misijonarke ne bodo uspeli spremeniti sveta. So pa močne svetilke, ki svetijo in kažejo pot vsem tistim, ki se jim približajo. Vsi misijonarji in misijonarke so najprej ambasadorji Božje ljubezni, kot lahko preberemo v Sodjevem razmisleku iz zakladnice. Ne iščejo uspešnosti, želijo le posnemati Božjo ljubezen in se zanjo razdajati. S takšnim pristopom jim bo uspelo graditi nova občestva vernih brez prisile, brez sile, ampak z močnim osebnim pričevanjem. Pred nami so božični prazniki. Ves adventni čas se pripravljamo na veliki praznik Jezusovega rojstva. Mnogi ga imenujejo veseli december, ko nas posebna razsvetljava mest in lepi okraski spominjajo na neko praznovanje, ki pa nas ne približa skrivnosti Jezusovega rojstva. Ne smemo pozabiti, da se Jezus ne rodi v palači in razkošju, ampak v skrajno revnih okoliščinah v jasliah. Bog prihaja na svet in želi ostati med nami. Odprimo mu vrata svojih src, da nas bo Njegova ljubezen ogrela. Želim vam blagoslovljen božič in obilo božjega blagoslova v novem letu 2024!

Pavle Novak CM

Pekel v sveti deželi

PIŠE DR. MATIJA NARED

Pismo Jacquesa Mourada, nadškofa Homsa, Hame in Nabeka agenciji Fides. Dodatna pojasnila verjetno niso potrebna.

Foto: iStock

Če želite videti pekel, morate priti v Libanon ali Sirijo, še posebno jasno pa ga boste lahko videli v Sveti deželi. Hudobni duh potiska svet v pekel. Še huje: pekel ustvarja na tem svetu. Mi namreč že živimo v peklu. Vsak dan pred našimi očmi grozovito umirajo tisoči nedolžnih ljudi. Vsak dan videvamo, kako so bombardirani kraji, namenjeni oskrbi nemočnih in trpečih, kraji, ki bi morali biti zadnje oaze humanosti; videvamo talce, ki jih nasilno ugrabljajo z njihovih domov, humanitarne organizacije, ki ne morejo pomagati potrebnim, prizadetim zaradi vojne. In opazujemo mednarodne institucije, kako vsak dan izkazujejo le svojo nemoč, saj očitno nobena njihova odločitev nima nobene veljave. Tudi ko potujem po Siriji, po svoji škofiji, vsak dan vidim starejše in otroke, moške in ženske, ki v smeteh iščejo kaj za pod zob. Ko se bo začelo hladno vreme, nihče od njih ne bo imel sredstev za ogrevanje svojih domov. To je peklenški svet. Naša dežela se spreminja v pekel zato, ker nenasitne sile zasledujejo v njej svoje nenasitne interese. Papež

Frančišek je to povedal umirjeno in hkrati odločno, ko je ponovil, da imata oba naroda pravico imeti državo. Ni humano, da Palestinci ubijajo Izraelce v kibucih. In ni humano, da Izraelci bombardirajo cerkve in bolnišnice. Bili smo pretreseni in vznemirjeni, ko smo videli, kako so bile na bolnišnice v Homsu in Alepu odvržene bombe. Danes se to spet dogaja v Gazi. Opravičevati bombardiranje in obstreljevanje Gaze kot sredstvo za izkoreninjenje zla je tudi del pekla, ki vdira v naše dežele. Kajti zla se ne da izkoreniniti z zlom. Kdor hoče odpraviti zlo, ki uničuje telesa in duše, ga mora najprej odpraviti iz src. Samo čisto srce lahko očisti druga srca. In očiščenje src pride vedno za pravičnostjo. Ne pred pravico. Ne proti pravičnosti. Ne na silo. Palestinci imajo pravico do svobodnega življenja na svoji zemlji. Ta zemlja je tudi njihova. Od leta 1948 so kot begunci živeli v taboriščih, raztresenih po Bližnjem vzhodu, danes pa to velja za milijone Sircev. Palestinci so trpeli desetletja in njihova bolečina se je prenašala iz generacije v generacijo. Nihče se ni na

to odzval in nikogar ni bilo, ki bi jim prisluhnil. Papež Frančišek, ki spominja na potrebo po dveh državah za dva naroda, predlaga ključ za poskus reševanja vseh odprtih problemov in konfliktov na Bližnjem vzhodu, ne le izraelsko-palestinskega. Palestinci so desetletja trpeli, ne da bi izvedeli, čemu, ne da bi bili v svoji stiski slišani. So žrtve nasilja, ki prihaja z različnih strani. Ne le od izraelske vojske, ampak tudi iz drugih držav, tudi arabskih. Tisti, ki sledijo projektu ponovne vzpostavitve starodavnih kraljestev v zgodovinskem prostoru med Evfratom in Nilom, tisti, ki pravijo, da je treba druga ljudstva odstraniti iz dežele, ki sega od reke do morja, želijo za vedno izbrisati z obzorja prihodnost in zgodovinsko možnost države Palestine in tudi samo idejo, da bi dva naroda živela skupaj v dveh državah. Če svet to tolerira in opravičuje, odobrava krivico in jemlje upanje. Vprašanje, ki se danes postavlja, je naslednje: ali želijo svetovne sile nadaljevati to pot? Odgovor na to vprašanje zadeva prihodnost tega dela Zemlje in tudi celotne Zemlje. In ne zadeva samo današnjih vojn, temveč morebitno razpršitev zametkov vojn, ki se bodo lahko razplamtele čez deset, dvajset ali petdeset let. Nismo odgovorni samo za to, kar se na vojnih območjih dogaja zdaj, v našem času, odgovorjati bomo za celotno prihodnost Zemlje z vsemi posledicami vojne: za migracijske tokove, za ustvarjanje novih begunskih taborišč in za izčrpavanje vitalnih virov, kot je voda. Tudi zaradi tega sem navdušen, da bo papež Frančišek obiskal Dubaj in tam sodeloval na podnebni konferenci COP 28. To kaže tudi na skrb Cerkve za izredne podnebne in okoljske razmere. In za vse, kar zadeva življenje in dobro ljudi ter sveta.

(Agencija Fides, 15. 11. 2023, pridobljeno na: http://www.fides.org/en/news/74408-ASIA_HOLY_LAND_Hell_in_Holy_Land)

Kristjani smo poklicani, da svetu prinašamo evangelij

POGOVARJAL SE JE PAVLE NOVAK

Leta 2017 je ljubljanski nadškof in metropolit že bil naš gost v tej rubriki. Lansko leto pa je bil imenovan za odgovornega škofa za misijone pri slovenski škofovski konferenci. To službo je prevzel po smrti dolgoletnega spremljevalca misijonarjev msgr. Metoda Piriha.

Pred nekaj leti ste že bili gost v Misijonskih obzorjih, takrat ob začetku vaše nadškofovske službe v Ljubljani. Tokrat pa vas gostimo kot odgovornega za misijonsko področje pri Slovenski škofovski konferenci. Kakšni so vaši vtisi, ko bolj od blizu spremljate misijonsko področje v Sloveniji?

Najprej bi rad poudaril, da misijonsko poslanstvo sodi k samemu temelju poslanstva Cerkve, s tem pa tudi poslanstvu vsakega kristjana. Ko evangelist Marko poroča o postavitvi učencev, pove, da jih je postavil zato, da bi bili z njim in bi jih pošiljal oznanjat. Življenje Cerkve in življenje kristjanov se torej uresničuje v življenju z Jezusom in v zavesti poslanstva v svet. Misijonsko področje v Sloveniji je glede odhajanja v misijone vsekar zelo živo. Preseneča in navdušuje nas število naših misijonarjev in misijonark v svetu. Mislim pa, da še nismo zares doumeli in sprejeli misijonarskega poslanstva vsakega

posameznega kristjana. Nalogo kvasa in soli še vse prevečkrat opravljamo v varnosti domačih zidov in cerkvenih ustanov. Potrebno bo zaživeti tisto svobodo, za katero nas je osvobodil Kristus in začeti misijonari tudi po naših soseskah, v delovnem okolju, na družbenem področju ...

Zadnjo nedeljo v oktobru so zaključili z delom škofovske sinode v Rimu, ki se bo nadaljevala v letu 2024. Na sinodi je močno poudarjeno misijonsko poslanstvo Cerkve. Sinodalnost – skupna hoja naj bi še močnejše zaživela, da bi uresničili to skupno poslanstvo. Kakšne korake mislite, da bi bilo potrebno narediti?

Ko smo v začetku sinodalnega dogajanja po škofijah razmišljali in se pogovarjali o sinodalnosti v Cerkvi, sem večkrat poudaril, da bo zame največji uspeh sinode, če bo vsak kristjan samega sebe začel doživljati in sprejemati kot del Cerkve. Ko

Ljubljanski nadškof in metropolit msgr. Stanislav Zore

kristjan reče Cerkev, ne misli na ustanove in ne na službe, ki jih opravljajo drugi, pač pa se zaveda, da je sam del Cerkve in se doživlja kot Cerkev. Preteklost pogleda na Cerkev in tudi naša tako imenovana pol pretekla zgodovina sta nedvomno zaznamovali miselnost našega kristjana in njegov odnos do Cerkve. Potreben bo čas in zavestno sprejemanje odgovornosti za življenje posameznega občestva.

Močno sporočilo sinode je, naj se prepustimo vodstvu Svetega Duha na vseh področjih. Molitev in premišljevanje Božje besede bi moralo biti v središču vsakega kristjana, z močnim poudarkom na laikih. Kako spodbuditi pri vernih bolj zavzeto življenje po veri?

Mislim, da nimamo in nikoli ne bomo imeli »recepta«, kako pomagati kristjanom do bolj zavzetega življenja po veri. Vera je namreč dar. Vemo pa, kakšen odnos imamo do darov v vsakdanjem življenju. Nekega daru se zelo razveselimo in lahko spremeni naše življenje. Pri drugem daru smo sicer veseli pozornosti, ki

Na Brezjah

smo je bili deležni, vendar dar sam nekam odložimo. So pa tudi primeri, ko dar v svojem srcu zavrnamo, čeprav tega ne pokažemo na zunaj. Podobno je z vero. Nekateri jo živijo zvesto in predano. Veseli so je in to veselje kažejo tudi navzven. Ti so nedvomno najboljši misijonarji. Teh ni treba prepričevati. Vprašanje pa je, kako to veselje približati tistim, ki so na sredini. To se bo zgodilo, ko krščanstva ne bodo več doživljali kot idejo in vere ne kot izročilo, ampak bodo doživeli srečanje z osebo Jezusa Kristusa, ki je zase dejal, da je pot, resnica in življenje.

Pred leti je papež Frančišek imel pogovor z novinarjem Gianijem Valettejem z naslovom: Kako misijonariti v 21. stoletju. Glavno vodilo, ki ga daje papež Frančišek je, da nismo mi glavni akterji, ampak Sveti Duh, ki gre vedno pred nami. Ob pomanjkanju poklicev in vedno večji oddaljenosti ljudi od vere je kar težko sprejeti, da tudi danes hodi pred nami Sveti Duh. Kakšna je vaša misel?

Nedvomno je Sveti Duh dejaven ne samo med kristjani. Bog namreč svojih darov ne daje na mero, kakor se slikovito izraža Sveto pismo. Zato tudi delovanje Svetega Duha ni omejeno na kristjane in na njihova občestva. Kakor je ob stvarjenju duh Božji vel nad vodami, tako duh tudi danes veje nad svetom. Mi, kristjani, pa smo poklicani, da pod vodstvom istega Duha svetu prinašamo evangelij, veselo oznanilo odrešenja, po katerem vse stvarstvo skupno vzdihuje in trpi porodne bolečine. Sveti Duh na ta način deluje v obojih: tiste, ki naj jim kristjani oznanijo Kristusa, pripravlja na to oznanilo s hrepenenjem; nas pa, ki moramo biti nosilci oznanila, Duh nagovarja, kaj in kako oznanjati.

Slovenski narod ima dolgo misijonsko tradicijo, tudi naši misijonarji in misijonarke vztrajajo v misijonskih deželah. Število naših misijonarjev se zmanjšuje, vendar je pri ljudeh

Nadškof z mladimi

misijonska zavest zelo močna in radi sodelujejo z materialno pomočjo in z molitvijo. Ali je med duhovniki ljubljanske nadškofije zanimanje za odhod v misijone?

Zanimivo, da se ob misli na misijone v vseh nas pojavi podoba daljnih, najpogostejše nerazvitih dežel; podoba ljudi, ki govorijo druge jezike in pripadajo drugim kulturam. Skratka, misijon še vedno doživljamo kot misijon »ad gentes«. V meni pa ostaja živa misel našega p. Pepija, ki je bil dolga leta misijonar v Afriki. Nekoč je povedal tole: »Ko na svojem misijonu stopim izven misijonskega območja, pridem v verno okolje, med ljudi, ki verujejo; drugače sicer, a vendar so verni. Ko pa v Ljubljani stopim preko praga samostana, na ulici pridem v neverno okolje, med ljudi, ki ne verujejo.« Ob teh misijonarjevih besedah se lahko zamislimo. Prepričan sem, da je veliko zahtevnejši misijon tukaj, pri nas doma. Kajti ti ljudje so vsaj v svojih prednikih nekoč poznali Kristusa in so se oddaljili od njega. In te pripeljati h Kristusu, je zelo zahtevna naloga. Že pred leti sem rekel enemu od misijonarjev, naj razmišlja, kako bi naše duhovnike in redovnike naučil misijonskega delovanja v evropskem okolju. Bližamo se namreč času, ko bo potrebno ponovno evangelizirati Evropo, zato imajo vsi naši duhovniki in redovniki misijonsko poslanstvo doma. Če pa kdo začuti, da je poklican v misijone v daljne dežele, mora seveda slediti klicu.

To številkco bodo bralci prejeli, ko se z adventnim časom pripravljamo na božični praznik. Bi delili z nami kakšno misel za praznik Jezusovega rojstva?

Do rojstva Jezusa Kristusa so poganski bogovi zahtevali žrtve, tudi žrtve ljudi in med njimi otrok. Z Jezusovim rojstvom pa Bog človeška verovanja postavi na glavo. Bogu niso všeč žgalne daritve in daritve za greh, ampak mu je všeč pokorščina Božji volji. Zato je svojemu Sinu pripravil telo, kakor pove Pismo Hebrejcem, da bi Sin izpolnil Očetovo voljo. V njem se Bog sam izroči v človeške roke. Vse njegovo življenje je potem zaznamovano s to temeljno odločitvijo. Sin človekov »ni prišel, da bi mu stregli, ampak da bi stregel in dal svoje življenje v odkupnino za mnoge.« In je stregel: ubogim, slepim, hromim, kruljavim, grešnim. Hodil je od kraja do kraja in oznanjal evangelij ter delil dobrote. Vstopil je v vsako hišo, kjer so mu odprli vrata. In tudi našim bralcem želim za božič ravno to: ne zaprite in ne zaklenite svojih hiš, predvsem pa ne svojih src. Naj ostanejo priprta in naj bo to znamenje, da vabite Kristusa, naj vstopi, naj se ustavi pri vas ... Kakor je nekoč Berta Golob povabila Jezusa, naj ne gre mimo njene hiše, ko bo šel skozi njihovo vas. V drugi hiši na desni bodo vrata odprta. Tudi mi, dragi ljudje, odprimo vrata in povabimo Gosta. To je božič. Gospod nadškof, iskrena hvala za vaše misli in spodbude.

1973 - 9 **Ambasadorji ljubezni** (387)

LETA 1973 PIŠE FRANC SODJA

V dobi dialoga, ki mora sloneti na spoštovanju, sicer ni dialog, smo priče »borb za resnico« s pomočjo poniževanj, obrekovanj, podtikanj. Namesto da bi zdravili, zadajamo nove rane – in kar je največja ironija: resnici ne pomagamo do zmage.

Misijonarji so vsem nam živa pridiga. Ne oznanjajo resnice s poniževanjem, ampak z ljubeznijo. Ljubezni pa ni, če ni osnovnega človeškega spoštovanja in razumevanja. Če kdo, potem so misijonarji in misijonarki ambasadorji Božje ljubezni. In če je Bog Ljubezen, potem so njegovi poslanci predvsem s to nalogo obremenjeni, da razdajajo ljubezen. Kako svet danes potrebuje tega dokaza ljubezni!

Čudovito to svojo vlogo razume slovita mati Terezija. Tele so njene besede: »Danes imamo zdravila proti gobavosti, že okuženi spet lahko ozdravijo. Imamo zdravila proti tuberkulozi. Za vse mogoče bolezni imamo zdravila. Toda proti tej strašni bolezni 'biti nezaželen' jih ni. Mislim, da od te bolezni ni mogoče ozdravljati razen z rokami, ki so pripravljene služiti, in s srcem, ki ljubi.«

Kaj ni ta pot ljubezni delo za resnico? Težko si je misliti, da bo kdo resnici pomagal do zmage tako, da gazi ljubezen. V Bogu sta Resnica in Ljubezen eno.

In končno ne gre za kako samovoljno načelnost, ampak za evangeljsko resnico. Ta pa je vsa prežeta z ljubeznijo. Tega pač ne morejo razumeti farizejska srca, kot niso mogla razumeti v Kristusovem času. Naš Bog ni daleč, je med nami. Le krščanski Bog je udeležen pri trpljenju človeštva, kot lepo pravi Chesterton. Nihče ni bil tako nezaželen kot Kristus, pa je v svoji 'nezaželenosti' in smrti postal naše odrešenje in naše razodetje, kot se je globoko izrazil učeni Urs von Balthasar.

Misijonarji so Kristusovi ambasadorji, zato se morajo, kot on, zrasti s trpljenjem narodov, med katere

gredo. In koliko je tega trpljenja prav danes. Koliko afriških narodov je v neprestanem trpljenju, kaj prestaja Indija, kaj se dogaja na Kitajskem! In čeprav se zdi neverjetno: četrti svet, o katerem se danes govori, je tudi na Japonskem, v tej tehnično napredni deželi, ki pa je osiromašena v svoji duši. Samo prisluhnimo pismom p. Vladimirja Kosa, pa bomo razumeli četrti svet tudi v bogati Japonski. Brez narejanja, brez obsojanja, brez poniževanja stojijo ti naši misijonarji v Indiji, Afriki, na Madagaskarju, na Formozi, Japonskem in sejejo ljubezen. »Ali imajo vaše sestre pri svojem delu za umirajoče kakšno možnost govoriti o veselem Kristusovem oznanilu?« je nekdo vprašal mater Terezijo. »Naše delo samo po sebi govori o Kristusu. To je naše poslanstvo: dejavna Kristusova ljubezen.«

Tako misijonarji z ljubeznijo utirajo pot resnici in zasajajo Cerkev in gradijo Božje kraljestvo v nekrščanskem svetu.

Vir: Aletheia

Pomen občestva za krščansko življenje

P. MARI OSREDKAR

Drugo poglavje dokumenta *Ad gentes* govori o sami misijonski dejavnosti, katere bistvo je pričevanje, ki ga izpostavljata 11. in 12. člen. Prvi spregovori o pričevanju pod vidikom dialoga, drugi pa pod vidikom Kristusove zapovedi ljubezni. Oba člena pa »med vrsticami« opominjata, da pravo pričevanje vodi v občestvo; če ni občestva, je to znamenje, da je s pričevanjem nekaj narobe. Predvsem pa moramo biti pozorni, da je pričevanje izpodrinilo avtoriteto, ki je bila v preteklosti močan pripomoček pri misijonski dejavnosti.

Preprosto povedano, misijonarji so v zgodovini zelo pogosto pokristjanjali narode s pomočjo politične, gospodarske ali pa vojaške moči. Drugi vatikanski koncil pa na mesto avtoritete postavlja zgledno življenje po evangeliju. Na temelju misijonarjevega zgleda se človek lahko resnično odloči za Kristusa in postane dejaven član krščanskega občestva. O pričevanju samem bomo bolj podrobno razmišljali prihodnjič. Tokrat pa ovrednotimo občestvo. Danes se po naših župnijah ogromno vernikov izogiba občestvu in pravijo, da lahko verujejo sami. Poznamo izjavo: »Kristus da, Cerkev ne!« Pa vendar je težko verovati sam, brez občestva, brez Cerkve; lahko rečemo, da je to skoraj nemogoče. Ker želi, da njeni člani ohranijo in poglobijo svojo vero, Cerkev postavlja zapoved, da morajo biti katoličani ob nedeljah in zapovedanih praznikih pobožno pri sveti maši. Med vero in versko prakso je namreč močna vez. Toda, z izrazom »verska praksa« ne mislimo le na obisk cerkvenih obredov, temveč na vse tisto, kar vernika vključuje v občestvo vernih; zagotovo pa je sodelovanje v občestvu izraz vere par excellence. Toda, katoličan lahko verske zapovedi doživlja na dva načina: kot vrednoto ali kot breme. Ogromno ljudi vidi v Kristusovem in Cerkvenem nauku le obveznost in utesnjenost. Popolnoma razumljivo je, da se želijo tega bremena ob prvi priliki rešiti. Po birmi, ob koncu šolanja ali z začetkom samostojnosti

veliko mladih odloži versko prakso kot nadležno breme. Na Cerkev se spomnijo samo še za največje praznike, pa še takrat komaj čakajo, da bo konec obredov. Na žalost je to resničnost. Oddaljijo se od občestva in tako izgubijo vero. Je pa tudi druga plat resničnosti: mnoge osebe, četudi na odgovornih mestih in ob prepolnem delovnem urniku, izkoristijo vsako priložnost, da se lahko pridružijo vernemu občestvu in v njem častijo Boga. Kako to razumeti? Marsikdo umira od dolgočasje in se ukvarja s praznimi stvarmi, ko ga pa vprašaš, zakaj ga ni k maši, bo naštel tisoč izgovorov. Drugemu se pa lahko samo čudiš, kako lahko uspe vsak dan poklekniti pred Najsvetejše. Mislim, da je odgovor samo eden. Kdor zares veruje, z vsem srcem in vso dušo in vsem razumom, mu bo udeležba v vernem občestvu velika vrednota. Komur pa je krščanstvo breme, lahko stanuje v župnišču, pa mu bo nadležen tisti, ki bi želel z njim moliti. Močnejša je tvoja vera, bolj te vleče v skupnost vernih; manj ko imaš vere, bolj se od nje oddaljuješ. Dejansko se vera v Boga začne in konča v naših medsebojnih odnosih, torej v občestvu. Še več, prav v sprejetju drugega, slehernega drugega, kakršenkoli že je, lahko najdeš Boga. Biti v občestvu pa dejansko pomeni sprejemati vse člane občestva, kakršnikoli že so. Od Boga pa se oddaljiš z vsakim korakom, s katerim se obrneš, na kakršenkoli način, od

bližnjega, torej od občestva. Vera v Boga in zaupanje v človeka sta neločljivo povezana. Na ta način je sodelovanje v krščanskem občestvu izraz vere in hkrati dejavnost posameznika v cerkveni skupnosti krepí njegovo vero. Tisto vero, ki ga je pripeljala v cerkveno občestvo. Nasprotno pa njegova »ne prisotnost« v občestvu vernih slabi osebno vero. Omenjena cerkvena zapoved želi torej kristjanu pokazati pot, kako lahko ohranja in pogloblja svojo osebno vero. Podobno kot ljubezen med prijateljskima lahko zori le v njuni povezanosti, čeprav še zdaleč ni potrebno, da je bližina ves čas fizična. Ne telesni dotik, temveč brezpogojna iskrenost in zaupanje sta dokaz povezanosti in duhovne bližine. Fizično se namreč lahko dotakneš človekove zunanosti, ne pa njegovega bistva. Čim bolj je tvoje zaupanje do drugega brezpogojno, tem močnejša je vez med vama. Tako je tudi z vezjo med Bogom in človekom. Kdor pravi: »saj sem kristjan in verujem, toda ne čutim nobene potrebe po nedeljski maši«, živi v iluziji. Manjka mu bistveno: kako naj bi bil Kristus med nami, če pa nismo skupaj? Kakor potrebuješ dom, kjer te razumejo, sprejemajo, kjer se lahko oddahneš in okrepiš, tako potrebuješ domačo Cerkev, domače občestvo, kjer lahko rečeš »to je moja (C)cerkev, to je moja župnija – tu so moji bratje in sestre po veri«. Dejansko je človek človeku opora in breme hkrati. Tako tudi župnijska skupnost. Toda, če odložiš breme, si hkrati izpodmakneš tudi oporo. Sodelovanje v občestvu je pokazatelj vere in je način ohranjanja vere. Misijonska dejavnost je torej usmerjena v gradnjo občestva vernih, ki ga ne moremo ustvariti ne s prisilo, ne s silo; zgolj s pričevanjem.

Ta pot je ena boljših odločitev

IVANA ŽIGON, LAIŠKA MISIJONARKA

Svet tukaj je tako drugačen, da težko najdem eno konstanto, glede na katero bi lahko primerjala stvari, občutke.

Ta pot je ena boljših odločitev v življenju! (Kot da je moja, haha. :)) Res. Se hkrati s to mislijo počutim zelo sebično, ker se mi zdi, da ne delam nič koristnega, prejemam pa ogromno. Ampak tega slednjega je toliko, da se nimam časa preveč obremenjevat.

Še vedno me globoko gane vsak sprehod, srečanja in tu "vsakdanji" prizori otrok, iznajdljivosti, standardov. Zato grem večkrat peš čez mesto, na tržnico ali hribček s križem, najbolj dragocene pa so mi poti do skupnosti na podeželju; tam je svet spet čisto drugačen, tam ljudje živijo še bolj trdo in srečno, tam je tišina.

Včasih si želim, da bi bila nevidna (seveda pa sem "azungu", atrakcija in daleč od neopaženosti :) in da bi lahko ustavljala čas; potem bi na slike ukradla še več teh presunljivih trenutkov in naredila razstavo, da bi se jokal tudi svet, ne samo jaz! Te dni se kar mučim s sprejemanjem dejstva, da ima tudi moje telo omejitve in včasih ni tako prilagodljivo, kot bi si želela. V resnici se sploh ne smem pritoževati, več kot

Otroci so željni nežnosti in pozornosti

odlično se sooča z vsemi živalicami, vročino, prizori, higieno, prehrano. Prestavlja meje.

Predvsem se dosti učim o sebi, svojih razvadah, strahovih, pričakovanjih, neznanjih.

Spoznavam tanko mejo med sprejemanjem in obupom, da ne morem spremeniti sveta, sistema tu.

V hiši je sedaj malo čudno vzdušje – utrujenost, obup, strah; vsako noč nas namreč ropajo in to se stopnjuje. Črpalka, klime, ograja, računalniki ...

Zadnji dve noči je bilo sicer mirno, prej je bila pa kar drama, recimo v soboto so pred mojim oknom razbijali ključavnice, potem so jih naši lovili, letelo je kamenje. Pred par dnevi so nam spet ukradli črpalko za vodo in včeraj smo, malo preden je Tone pripeljal novo, prišli do točke, ko smo bili v hiši dejansko brez vode. In interneta kdaj pač ni, isto elektrike (kar nima veze s črpalko, samo hkrati daje občutek obupa). Skratka. Še ne umiramo, so pa situacije na trenutke kar "zanimive", pravi Tone.

Nošenje vode iz oddaljenih virov

Pogovor in druženje z duhovnikom Tonetom Grmom

On si vse to najbolj žene k srcu, največ si prizadeva. Pa utrujen je, ker vse noči prebedi in lovi tatove. Edino mangov zdaj res ne manjka; je skoraj bolj problem, kam jih spravljati, ker hitreje padajo z dreves (sploh ponoči na avtomobile, da tulijo alarmi), kot jih utegnemo jesti. Ugotavljam, da Bog uporabi res marsikatero "mimogrede" idejo, misel (recimo že to, da bi kdaj pristno doživela divjino), samo da čas in potencia nista predvidljiva. Vsak dan se lahko samo čudim, kaj mi je dano. In se zahvaljujem in prosim, da bi nekoč znala prejete milosti dajati naprej.

Ljudje so vzeli stvari v svoje roke

S. MOJCA KARNIČNIK, MISIJONARKA JEZUSA KRISTUSA

Misijska nedelja je za nami in prav je, da se Vam, svojim dobrotnikom in prijateljem, oglasim in malo povem o našem delu in življenju v teh zadnjih mesecih. Pestro kot vedno je bilo.

Da smo imeli januarja veliko srečo in milost obiska papeža Frančiška, že veste. Še zdaj ljudje radi govorijo o veselju, katerega so bili deležni ob tem nepozabnem obisku. Ni pa opaziti kakšne spremembe na bolje, kar se stanja v državi tiče in na katero smo upali.

Da je prišlo v državi do nesoglasja dveh velikih plemen, od katerih je eno najstarejši lastnik ozemlja, na katerem živi tudi drugo pleme, in da je to drugo pleme hotelo pregnati z njega pravega lastnika, o tem sem

tudi motorna kolesa in ta so celo v večini) zapeljal potnika na neznani kraj, kjer so nesrečneža prevzeli »mesarji«. No, pozneje se je odkrilo, da so bili prisotni tudi nekateri zdravniki, torej »specialisti«. Saj, kako bi jim pa sicer uspelo pravilno ohraniti odvzete organe? Dogajalo se je, da je avto obstal ob skupini otrok in šofer jih je kar metal v avto. Včasih se je le zgodilo, da je prišel kakšen odrasel pravi čas mimo in je rešil kritično situacijo. Pa nekaterim, ki so bili zapeljani na neznani

prišli na sled kakšnemu krutemu šoferju, so ga ubili na licu mesta. Kar z mačetami so ga posekali, ali pa so mu nadeli avtomobilsko gumo, ga polili s petrolejem in zažgali. Res kruta smrt! Hvala Bogu se je zadnje tri mesece vse nekako pomirilo in ni več slišati o teh grozodejstvih.

Tudi veselih dogodkov smo bile deležne, hvala Bogu! Na našem misijonu v Kimwenzi smo imele letos v pripravi na misijonski in redovniški poklic 23 deklet. Pet od teh jih je avgusta naredilo prve zaobljube in so zdaj že na drugih misijonih, dve celo v Čadu in ena v Kamerunu. Novo pastoralno in študijsko leto začnemo z devetimi novinkami, 13 postulantkami, nekaj pa je kandidatki, ki živijo z nami in spoznavajo naš Red na drugih misijonskih postojankah. Gospod kliče ...

Delo z nedohranjenimi otroki lepo napreduje. Mnogim se je že uspešno pomagalo, a stalno prihajajo novi, tako da se hrana tedensko pripravi za okrog 80 malčkov. Deli se jim ob petkih, mamice pa potem doma pripravljajo otrokom kašo skozi ves teden. Za to dodatno hrano porabimo mesečno okrog 600 \$. Veliko nam pomaga prispevek Pustne sobotne iskrice.

Še enkrat Vam za to izrekam en velik Boglonaj.

Misijon Kimwenza

tudi že govorila. Ta boj je povzročil mnogo prelite krvi in smrtnih žrtev. Še zdaj ni popolnoma končan. Oblast tega hudega problema vse predolgo ni vzela v svoje roke. Le Cerkev se je pogumno trudila vzpostaviti mir med sprtima plemenoma.

Pa so se dogajale še hujše stvari. Že od leta 2017 so pričeli tu in tam izginjati ljudje in nikoli se ni izvedelo, kaj se je z njimi zgodilo. Letos pa se je odkrilo, da gre za veliko mafijsko akcijo (menda so v ozadju ZDA), ki se ukvarja s trgovino človeških organov. Vse pogostejše se je dogajalo, v Kinshasi pa tudi v drugih večjih mestih, da je taksi (tukaj so taksiji

kraj, se je posrečil beg in tako je vsa stvar začela počasi prihajati v javnost in končno se je pred nekaj meseci zganila tudi vlada. V nekem gozdu blizu Kinshase so zasačili skupino 30 moških pri mesarjenju nedolžnih žrtev. Po odvzemu njihovih življenjskih organov so jih razsekali in metali v velik pločevinast škaf. V kakšen namen? Prebivalci Kinshase si zdaj ne upajo kupovati mesa, boječ se, da bi jedli človeško meso. Podobno skupino morilcev so odkrili pri takem delu še na enem drugem mestu. Ker je bila vlada tako počasna pri svojem delu, so ljudje marsikje že prej vzeli stvari v svoje roke. Ko so

Katoliški misijoni v begunstvu in Argentini

PAVLE NOVAK

Drugi del zgodovine Katoliških misijonov sega od leta 1945, ko so mnogi Slovenci bežali v begunstvo in se po nekaj letih bivanja po različnih begunskih taboriščih v Avstriji in Italiji začeli počasi razseljevati po drugih državah Evrope, v severno Ameriko v Združene države Amerike in Kanado ter naslednja velika skupina, ki je bila sprejeta v Argentino. Tudi urednik Katoliških misijonov g. Ladislav Lenček je odšel na begunsko pot. Misijonsko zavest je želel ohranjati živo tudi med begunci.

Na dolgo pot: Avstrija, Italija in končna postaja Buenos Aires v Argentini.

Po veliki noči leta 1945 se je pričelo dolgo potovanje Slovencev, ki se niso več počutili varne ali so bili izgnani iz svojih domov v Avstrijo in Italijo, kjer so dobili zatočišče v begunskih taboriščih. Reke ljudi so vsak dan prehajale mejo in praktično brez ničesar so potovali stari, mladi ter otroci z velikim strahom in negotovostjo.

Tako je odšel tudi tedanji urednik Katoliških misijonov (KM) g. Ladislav Lenček. Še kot bogoslovec je začel sodelovati kot pomočnik urednika, takoj po novi maši leta 1938 pa je postal urednik. Do leta 1942 so KM nemoteno izhajali. Ko so nemški vojaki zavzeli Groblje, se je uredništvo selilo v Ljubljano, kjer so nadaljevali s

tiskom, dokler se je dalo. V begunstvu se je g. Lenček odločil, da bo še naprej izdajal »begunske Katoliške misijone«, kot jih je sam imenoval. Te begunske številke so izhajale v le nekaj izdajah na leto in v zelo omejenem številu izvodov. Število izvodov je bilo omejeno na količino papirja, kljub temu pa so natisnili več 100 izvodov. Misijonski sodelavci so jih v taborišču Servigliano na zelo slabem papirju razmnoževali v pisarniškem formatu, tiskano na obeh straneh. Razmnoževali so jih na stroju begunske pisarne. List pa se je delil po vseh slovenskih taboriščih v Italiji in Avstriji. Urednik g. Lenček je v svojih spominih zapisal: »Begunski Katoliški misijoni, ki so bili nekak prehodni člen tega glasnika slovenske misijonske dejavnosti iz domovine v izseljenstvo, veselo gledajo na svojo

tedanji obstoj – leta 1946 – in upajo, da so prinesli svoj delež k ohranjanju vere in verskega udejstvovanja Slovencev skozi temo in viharje tistih časov«.

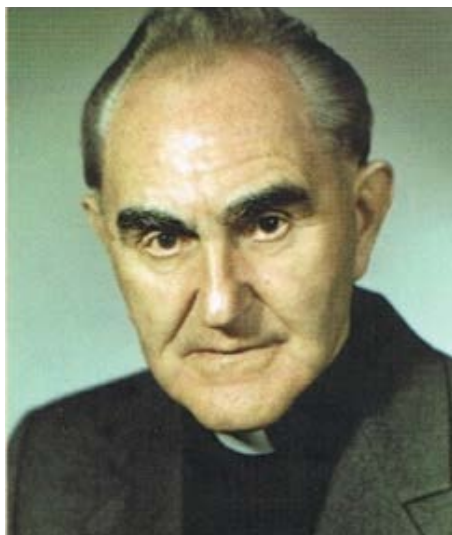
Katoliški misijoni v Argentini

Čas begunstva se je kmalu spremenil v trajno izseljenstvo. Urednik KM Ladislav Lenček je bil že 23. decembra 1947 v Buenos Airesu. Takoj je tudi začel pripravljati obnovo Katoliških misijonov, ker ga je k temu krepko priganjala okoliščina, da so iz begunstva, iz Italije, takoj po koncu vojne odšli v misijone številni novi slovenski misijonarji. Začeli so se oglašati misijonarji z vseh kontinentov, ki so bili ves čas vojne odtrgani od domovine, pa so z žalostjo zaznali, da se je po vojni stanje v domovini zelo spremenilo. Ob dejstvu, da domovina v prvih letih ni mogla storiti nič oprijemljivega misijonskega, razen da je molila in trpljenje darovala zanje, se je utrdila ideja, da morajo rojaki v izseljenstvu z misijonsko zavzetostjo vsaj malce nadoknaditi to, česar v domovini ni bilo možno delati. Tako je bilo nadaljevanje KM v izseljenstvu več kot zadosti utemeljeno.

Obnovitev Katoliških misijonov v Argentini

Tako se je zgodilo, da je dr. Janez Janež iz Buenos Airesa na Kitajsko odhajal s prvo številko izseljenških Katoliških misijonov v rokah. To je bilo v začetku maja in obnovljeni KM so na čelni strani prinesli podobo škofa Barage s podpisom: Z Baragom na čelu obnavljamo Katoliške misijone.

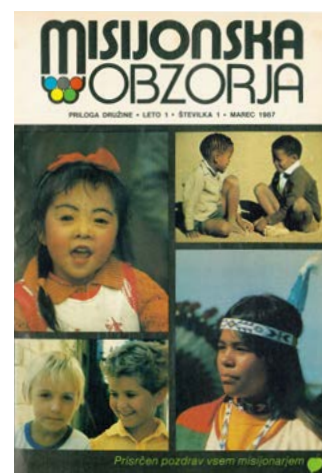
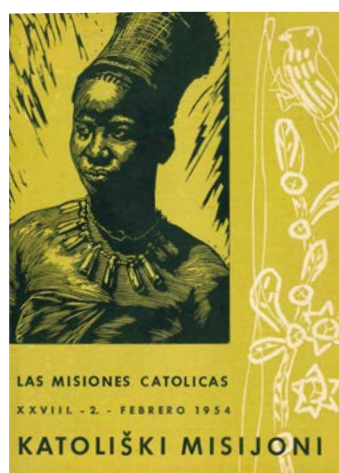
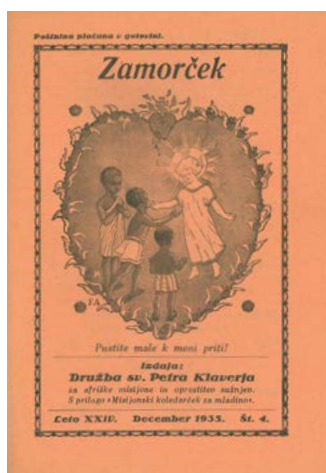
To je bil 22. letnik KM, 25 let po ustanovitvi. Letniki se zdaj niso več končevali v septembru kakor prej v Sloveniji, ampak se je vsak letnik

Franc Sodja

Ladislav Lenček

zaključil z decembrsko številko. Od prenosa izhajanja v izseljenstvo so Katoliški misijoni začeli beležiti letnike po koledarskem letu. Obnavljali so se stiki s slovenskimi misijonarji po svetu. Tako je iz begunstva odšlo kar več skupin v misijone: na Kitajsko pet lazaristov, en frančiškan, dva salezijanca in en misijonski zdravnik; v Indijo trije salezijanci; v Afriko en misijonar iz bivšega Knobleharjevega zavoda v Dravljah in en lazarist. Mnogi pa so iz begunstva vstopili v razne misijonske družbe in potem odšli v misijone že kot izseljenci: na Formozo (danes Tajvan), Japonsko, v Afriko, Pakistan in drugam.

Slovenska misijonska zveza.

Tako prejšnjim kot tem novim misijonarjem v pomoč, pa tudi v pospeševanje misijonske misli in akcije, se je v izseljenstvu s središčem v Buenos Airesu osnovala Slovenska misijonska zveza pod pokroviteljstvom škofa dr. Gregorija Rožmana, ki je dejansko povezala delovanje misijonskega zaledja v zamejstvu in po svetu. Ta zveza je bila vez med misijonsko delujočimi skupinami in posamezniki, povezovala je misijonska žarišča med zamejskimi rojaki in po svetu: na Koroškem je bila živa misijonska dejavnost slovenskega dušnopastirskega urada v Celovcu, slovenskih salezijancev po župnijah, dijaških domovih in v Tinjah, na Tržaškem in Goriškem so že imeli misijonske odseke Marijinih družb v Trstu in po drugih krajih okrog Trsta ter v Gorici

in goriških farah. Tudi drugod po Evropi so se razvili zelo dejavni krožki, v Franciji, Belgiji, Angliji in zlasti v Rimu.

V severni Ameriki se je razvila močna misijonska dejavnost v Združenih državah kjer je g. Karl Wolbang CM začel misijonsko znamkarsko akcijo v pomoč slovenskim misijonarjem, in v Kanadi na slovenskih župnijah, kjer še danes zbira sredstva za slovenske misijonarje misijonski krožek. V Južni Ameriki se je misijonska akcija razvijala predvsem v Baragovem misijonišču in treh misijonskih krožkih v Argentini: v Slovenski vasi v Lanusu, v San Justo in v Mendoza, pa tudi v skupini mladih misijonskih sodelavcev, ki razvijajo veliko akcijo ob vsakoletni misijonski nedelji ter vsakoletni misijonski veletomboli, kjer zbira sredstva za vse slovenske misijonarje.

Revija je poročala o vseh teh dejavnostih misijonskih žarišč po svetu in spodbujala tudi druge, da se pridružijo misijonskim akcijam v pomoč slovenskim misijonarjem.

Dva stebra izseljenskih Katoliških misijonov

Od leta 1945 pa do leta 1987, ko je izšla zadnja številka Katoliških misijonov, sta misijonski list urejala lazarista Ladislav Lenček in Franc Sodja. Oba sta želela iti v misijone, pa se jima ta želja ni izpolnila. Oba sta zaslužna, da misijonska misel ni zamrla predvsem, med slovenskimi izseljenci v zamejstvu in po svetu. Z izdajanjem Katoliških misijonov

sta ustvarila kronološko zgodovino slovenskih misijonarjev in po drugi svetovni vojni širila misijonsko zavest med rojaki v zamejstvu in po svetu.

Vrnitev misijonskega lista v Slovenijo

Želja, da bi se misijonski list vrnil v Slovenijo, je bila vedno prisotna, vendar dolgo časa neuresničljiva. Že na misijonskem simpoziju v Rimu leta 1981 je bilo govora o tem, a okoliščine še niso bile take, da bi se to lahko uresničilo. Na naslednjem misijonskem simpoziju leta 1986 v Tinjah na Koroškem pa so prišli do zaključka, da bi revijo lahko vrnili v Slovenijo. Eden od sklepov je torej bil, da se revija Katoliški misijoni ponovno začne tiskati in širiti v Sloveniji pod imenom Misijonska obzorja. Ustanovljen je bil uredniški odbor, za prvega urednika pa je bil imenovan dr. Drago Ocvirk. Ta odločitev je omogočila, da po 64. letih prve številke in 38. letih izhajanja v tujini, postane to vseslovenski misijonski list in bo tako dostopen vsem Slovencem in ne le izseljencem, ki so vsa ta leta izhajanje lista gmotno podpirali in da so slovenski misijonarji in misijonarke prihajali do prepotrebne gmotne pomoči. V zadnji številki KM je uredništvo napisalo zahvalo vsem zvestim bralcem in hkrati dalo lepo popotnico za slovo, saj so Katoliški misijoni rodili krepkega in lepega otroka "Misijonska obzorja", ki se zdaj tiskajo v domovini in obiskujejo prav vse Slovence doma in po svetu.

Aktualno iz Misijonskega središča Slovenije

JANKO PIRC, TAJNIK MSS

Jeseni in pozimi je v Misijonskem središču Slovenije vedno zelo pestro dogajanje. V nadaljevanju so naštet le glavni dogodki, ki potekajo poleg dejavnosti.

Misijonski mesec oktober in Misijonska nedelja 2023

Prav vsak kristjan je poklican biti misijonar, tako da z zgledom, besedo in dejanji pričuje v svojem okolju. Odi v misijone ni lahko, saj to zahteva najprej vero, pa tudi resno odločitev, temeljito pripravo in pogum s kančkom avanturizma. A pričevati doma, med znanci in prijatelji, ni prav nič lažje. To vemo vsi, ki skušamo svojo vero gojiti in izpovedovati v našem domačem, veri ne ravno naklonjenem okolju. Papež Frančišek nas prav vse, misijonarje in misijonarke po svetu in v domovini vabi, bodite pričevalci, imejte »Goreča srca in noge na poti. (Papeževo poslanico ob tem geslu ste lahko brali v prejšnji številki Misijonskih obzorij.)

Slovesnost v Dornberku

22. oktobra smo obhajali Misijonsko nedeljo kot praznik vseh, ki smo povezani z misijoni. Skozi ves mesec so se vrstila pričevanja sedanjih in nekdanjih misijonarjev po različnih slovenskih župnijah. Osrednje praznovanje za Slovenijo je letos potekalo v Dornberku. Spomnili smo se 10. obletnice smrti tamkajšnjega rojaka, velikega misijonarja Ernesta Saksida. Zbralo se je veliko število vernikov, sedanjih in nekdanjih misijonarjev, misijonark ter prijateljev misijonov. Molitveno uro pred mašo je vodila skupina prostovoljcev, ki je poleti preko misijonskega središča izvedla prostovoljski delovni tabor v Braziliji. Sledila je sveta maša, ki jo je vodil koprski škof Jurij Bizjak ob somaševanju preko 20 duhovnikov. Škof se je zahvalil vsem misijonarjem

in sodelavcem misijonov za misijonsko zagnanost, ki je pričevanje v današnjem svetu. Slovesnost je z izbranim petjem spremljal domači župnijski pevski zbor. Od trenutno aktivnih misijonarjev so bili na ta dan v domovini s. Urša Marinčič, s. Andreja Godnič, Tone Kerin in br. Miha Majetič, ki so v programu po maši nagovorili vernike. Ob koncu je življenjsko zgodbo misijonarja Ernesta Saksida na kratko predstavil njegov sorodnik Rajko Harej, ki je ob tej priložnosti v vasi Potok postavil tudi malo spominsko obeležje.

Priznanje misijonski animatorki Marjetici Flego

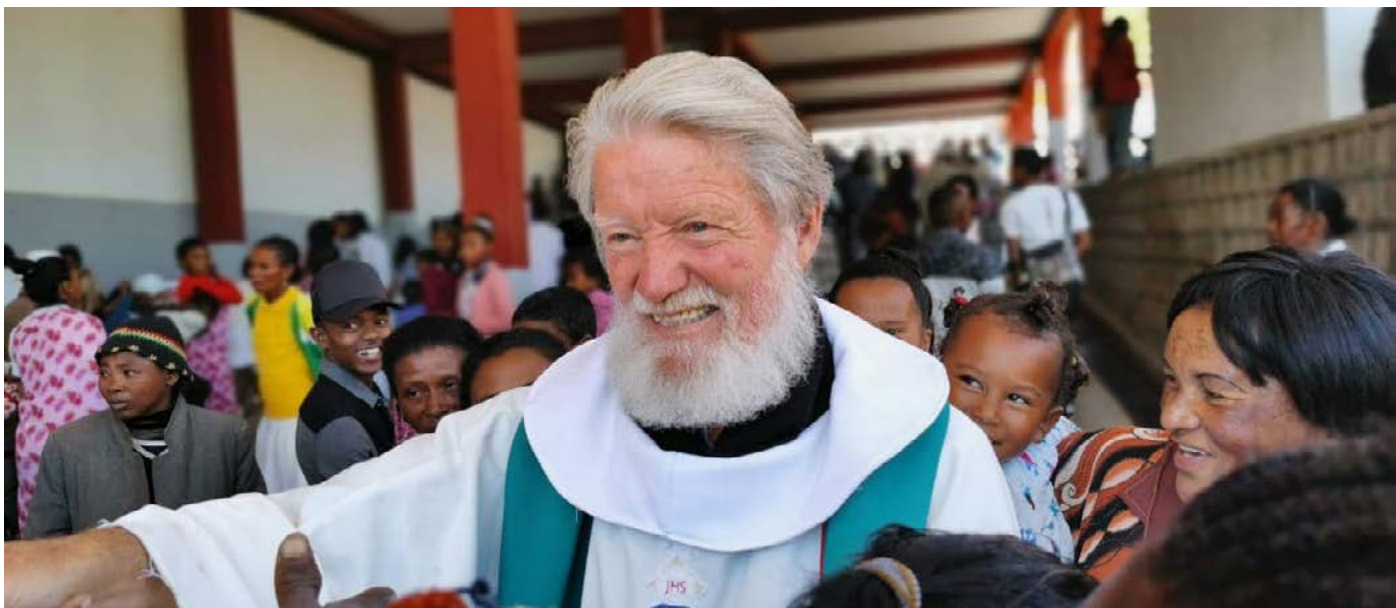
Na slovesnosti v Dornberku je posebno priznanje in zahvalo s strani Misijonskega središča Slovenije prejela ga. Marjetica Flego, dolgotrna animatorka misijonske molitvene skupine v župniji Koper – sv. Marko.

Gospa Marjetica Flego je že kot katehistinja animirala otroke za misijone. Kot članica Misijonske molitvene zveze je leta 2005 ustanovila misijonsko molitveno skupino v svoji župniji in vsa leta izredno živahno sodelovala z Misijonskim središčem Slovenije in slovenskimi misijonarji. Molitvena skupina Koper – sv. Marko se je redno zbirala k skupni molitvi pred Najsvetejšim, misijonarje pa je poleg vsakodnevnih molitev podpirala tudi z rednimi finančnimi darovi. Misijonsko delovanje gospe Marjetice je presegalo meje molitvene skupine, saj se je vedno trudila misijonsko razgibati celotno župnijo Koper – Sv. Marko.

Pedro Opeka na obisku v Sloveniji

Sredi oktobra nas je presenetila novica, da v Slovenijo na obisk prihaja naš rojak misijonar na Madagaskarju Pedro Opeka. Domovino je nazadnje obiskal v letih 2013 in 2015, zato se ga zelo veselimo. Tokratni obisk je potekal tudi v znamenju njegove 75-letnice, ki jo je obhajal 29. junija.

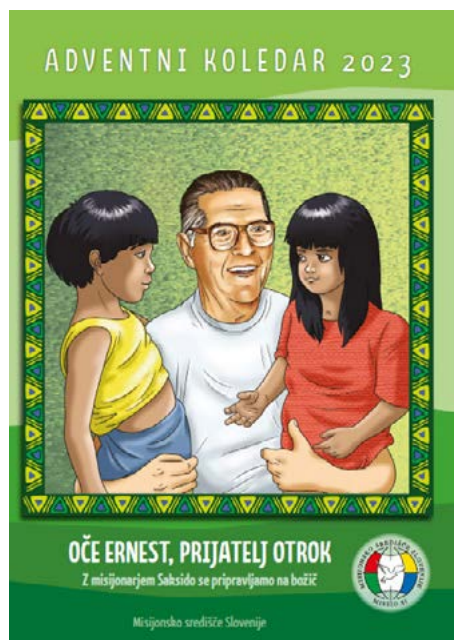

Pedro je bil v Sloveniji le kratko obdobje, od 1. do 6. decembra, saj mu številne obveznosti ne dovoljujejo daljšega postanka v domovini. V tem obdobju je poleg obiska pri sorodnikih in redovnih sobratih lazaristih imel tudi nekaj javnih pričevanj in večkrat vodil sveto mašo. Delo misijonarja Pedra Opeke lahko podprete z molitvijo ter darovanjem za njegov misijon in delo, ki ga opravlja na Madagaskarju.

Adventni koledar o Ernestu Saksidi

Ravno v dneh, ko bo v Sloveniji Pedro Opeka, bomo vstopili tudi v Adventni čas. Osrednji lik

letošnjega Adventnega koledarja je misijonar Ernest Saksida (1919–2013), ki je celo svoje življenje podaril revnim otrokom v Braziliji. V kraju Corumbá je ustanovil Don Boskovo Deško mesto, veliko ustanovo s šolami, socialnimi ustanovami, internatom, ambulanto in cerkvijo, skozi katero je v dolgih letih delovanja šlo preko 20.000 otrok z ulice. Bil je eden prvih, ki je začel z botrstvom otrokom v tretjem svetu. Z 78 leti delovanja v misijonih ima med Slovenci doslej najdaljši misijonski staž. Letos obhajamo 10. obletnico smrti tega velikega misijonarja, ki je za svoje delo prejel tudi številna odlikovanja. Z njegovo zgodbo želimo mladim bralcem Adventnega koledarja približati Jezusovo ljubezen do otrok in jim hkrati odpreti oči za potrebe vrstnikov v neposredni okolici in po svetu, kjer otroci pogosto še vedno živijo v pomanjkanju. Hvala vsem staršem, starim staršem, stricem in tetam, katehistinjam in katehistom, redovnicam in duhovnikom, ki v otrocih, s katerimi imate stik, na prijazen način spodbujate misijonsko zavest, čut za molitev in darovanje.

Trikraljevska akcija

Adventni čas pričakovanja nas bo pripeljal do božičnega praznika. Zbrali se bomo v krogu svojih družin in se zazrli v lepo

pripravljene jaslice. Naši koledniki pa bodo po župnijah spet pomerili svoja oblačila svetih treh kraljev, zvezde in pastirjev. Naučili se bodo recitacije in pesmi, prejeli blagoslov in se skupaj z animatorji podali na pot po domovih. V Trikraljevski akciji se na izredno lep način povežejo prvine slovenskega izročila koledovanja, oznanjevanje Kristusa, ideja darovanja, tujcev, ki pridejo do Jezusa in dobro delo zbiranja darov za misijonarje in revne ljudi v tretjem svetu. Tudi za to akcijo smo ponovno pripravili kar nekaj gradiva, ki ga župnije prejmejo za uspešno izvedbo koledovanja. Hvala vsem, ki že dolga leta sodelujete v tej misijonski pobudi in boste tudi letos pripomogli, da bo vse potekalo, kot je treba.

Sklep

»Goreča srca, noge na poti« (prim. Lk 24,13-35); geslo letošnje Misijonske nedelje naj navdihuje tudi naprej. Dragi prijatelji, naj vsi zgoraj naštetih dogodki in pobude poživijo v vas misijonsko upanje in zagon, da bo v vas žarela neustavljiva želja oznaniti Kristusa našim sodobnikom. Hvala za vašo zvesto podporo misijonarjem, ki širijo vero po vsem svetu, ob tem pa pomagajo ljudem do boljšega življenja. Vaše molitve in darovi so gorivo, ki ohranja živ njihov ogenj pričevanja.

Obisk lusaškega nadškofa Alicka Banda v sloveniji

P. STANKO ROZMAN, JEZUIT, ZAMBIJA - SLOVENIJA

V soboto, 30. septembra, je prišel v Slovenijo na obisk lusaški nadškof Alick Banda, ki se je pred tem mudil v Nemčiji na zdravljenju. Želel je obiskati nekdanje misijonarje v Zambiji in se z njimi pogovoriti. Prišel se je tudi zahvaliti slovenski cerkvi za številne misijonarje, ki so pustili vidne sledove v zambijski Cerkvi.

Alick Banda pri nadškofu Stanislavu Zoretu

Obiskal je p. Jožeta Kokalja, ki je 15 let delal v Lusaki in je zgradil novo cerkev v Materu ter uspešno vodil pastoralno delo tako v Materu kot tudi pri sv. Ignaciju. Na Brezjah je presenetil p. Janeza Mlakarja, ki je deloval v Lusaki, v Nampundwe in v Kanakantapi. Obiskala sta Marijo z Brezij in se ustavila pri kipu Janeza Pavla II. V Olimju pa se je srečal s p. Ernestom Benkom. Skupaj so šli obiskat sestro pokojnega Miha Drevenška, ki je zambijska legenda. Osebni stik s sorodniki naših misijonarjev nadškofu veliko pomeni.

Posebej se je srečal z g. Matjažem Križnarjem, ravnateljem Misijonskega središča. Napredla sta kar nekaj projektov. Posebno skrb nadškof posveča nakupu vozila za svoje duhovnike. V župniji Dobrega pastirja v Nampundwe, kjer smo slovenski misijonarji zgradili cerkev in župnišče, tamkajšnji župnik nujno potrebuje zanesljivo vozilo. Nadškof Stanislav Zore ga je v ponedeljek, 2. oktobra 2023, povabil na delovno kosilo, na katerem sta si izmenjala informacije o svojih nadškofijah. Materialne potrebe zambijske cerkve so se soočile s potrebami slovenske Cerkve, ki je prepojena z modernim duhom odtujenosti od Cerkve. Vez se je sklenila: Slovenija bo pomagala zambijski cerkvi materialno, zambijska Cerkev pa bo molila za slovensko cerkev. Ni izključeno, da bi poslala svoje »misijonarje« v Slovenijo.

Na dan odhoda v torek, 3. oktobra, smo se oglasili na Koroškem pri g. Jožetu Kopeinigu. Kratek obisk se je raztegnil čez celo dopoldne, ki smo ga zaključili s kosilom. Nadškof je g. Kopeiniga obvestil o stanju zambijskega semenišča. Sogovornika sta zaključila, da se bo program, ki je bil tri leta prekinjen, nadaljeval. G. Kopeinig je vključil devet novih kandidatov v program pomoči bogoslovcem.

Cerkev v Zambiji cveti, še posebej Lusaška nadškofija in ustanavljajo se nove župnije.

Nadškof Alick Banda se je hvaležen in zadovoljen poslovil od dobrotnikov. Pot na Dunaj, kamor smo ga peljali na letališče, je hitro minila. Naj nadškofov obisk rodi obilne sadove tudi za slovensko Cerkev.

Salomončani se nam iz srca zahvaljujejo

S. SNEŽNA VEČKO, URŠULINKA, SALOMONNOVI OTOKI - SLOVENIJA

Ko sem pred dvema letoma opisala, kakšne načrte imajo salomonski duhovniki, ki smo jih v bogoslovju poučevali slovenski misijonarji, ste se bralci Misijonskih obzorij velikodušno odzvali. Lahko smo jim priskočili na pomoč. Prispevali smo za popravilo razpokanega čolna v eni od župnij na otoku Malaita. Tako se duhovniki lahko zopet vozijo maševat in oskrbovat vernike, bivajoče vzdolž obale. Bogoslužje sicer vodijo katehisti, ki tudi pripravljajo otroke in odrasle na zakramente. Kakšen praznik je, ko pride duhovnik! Otroci v Burns Creeku so po zaslugi ameriških dobrotnikov dobili novo šolo, kar je velik dosežek za njihovo revno naselje. Pri blagoslovu šole so se pogostili tudi s pomočjo darov iz Slovenije. Gideon Harps, ki je preživel nekaj zimskih mesecev v Sloveniji, pa je z darovanim denarjem začel gojiti piščance, vendar je vse skupaj zelo odvisno od posamezne sezone. Težko se prebija s plačo za svoja predavanja v bogoslovju in v Nazareškem apostolskem centru. Lazaristi na Filipinih so mu omogočili nadaljnji študij na njihovi univerzi v Manili, kjer je bil izvrsten študent. To mu sedanjega življenja v domovini žal ne olajša. Dejavnosti ima seveda veliko. V bogoslovju predava liturgiko in filozofijo, odgovoren je tudi za politično izobraževanje študentov. Za marijansko mladinsko združenje pripravlja srečanja in izobraževanja. Poučuje pripravnike na bogoslovje in sodeluje v oblikovanju njihovega delovnega programa. V Nazareškem apostolskem centru je dejaven pri liturgični in glasbeni vzgoji ter v načrtovanju celotnega programa šole. Zdaj so ga skupaj z drugimi prebivalci otoka prizadele še močne poplave, ki so uničile pridelek kasawe (podobna krompirju), ki jim je tako rekoč glavna jed. Vlada je

Posledice poplav

razposlala fotografije neurja svetovni javnosti, toda ljudstvo ni dobilo ničesar od donacij. Porabila jih je za pacifiške igre, ki so potekale od 19. novembra do 2. decembra v Honiari. Tudi Gideon ni dobil odgovora na poziv vladi, naj pomaga prizadetim. Gideon bi rad še marsikaj storil za domačo Cerkev na področju liturgične glasbe, za katero je zelo nadarjen. Mora pa loviti ravnotežje med številnimi dejavnostmi in družinskim življenjem. Izziv so že prometne zveze, ko zvečer javni promet preneha, liturgična predavanja in vaje pa so praktično možne največ zvečer. Gideon je krščanski laik, ki je zastavil svoje življenje za Cerkev. Če Cerkev še ne zna povsod vključiti laikov v svoje delovanje, je to na Salomonovih otokih predvsem finančna težava. Ljudje pridelajo in zaslužijo le za preživetje, in to skromno preživetje. Gideon dobi za svoje delo toliko, kot mu lahko dajo. Saj so tudi njegovi delodajalci v bogoslovju odvisni od darov dobrotnikov po svetu. Toda s tem se le s težavo prebija iz meseca v mesec. Iz dna srca je hvaležen slovenskim dobrotnikom za vso dosedanjo pomoč in vedno moli za nas. V veliko olajšanje bi mu bila pomoč tudi vnaprej.

Kdor bi bil pripravljen pomagati, svoj dar lahko nakaže na:
Misijonsko središče Slovenije, Kristanova ulica 1,
 1000 Ljubljana; TRR pri NLB: SI56 0201 4005 1368 933
namen nakazila: dar za Gideona, **koda namena:** CHAR
referenca: 249662. Bog vam bogato povrni!

V »»novo cerkev sv. Janeza Boska pojdemo veseli««

DANILO LISJAK, SALEZIJANEC, UGANDA – SLOVENIJA

Cenjeni dobrotniki in prijatelji naših misijonarjev po svetu! Za dobre in vredne načrte v prid preprostih - ubogih ljudi Bog najde tudi ovinkaste poti, ker so pač vredne in včasih drugače načrtovane. Nekaj takega se je zgodilo z novim, sedaj samo pokritim in še neopremljenim omenjenim svetiščem na severu Ugande v Pece pri Gulu City. »Delam od doma, ker pač moramo biti vsi koristni,« tako sem nekajkrat odgovoril. Namreč delati na razdalji osem tisoč km je skoraj predaleč! Mislim, da nas včasih Gospod 'ponuca' tudi na ta način. Ne razumejo tega vsi. Za dobro stvar, ki ima svojske okoliščine. In Nekdo je pripravil presenečenje po 20-letnem dobrem načrtovanju. Nadškof Guluja je blagoslovil temelj in v petih mesecih so bila zidarska dela končana. Za šesttonsko streho je poskrbelo podjetje iz Kampale, ki se je izkazalo že ob postavitvi nove cerkve Marije Pomočnice v sosednji Ruandi - Kigaliju. Zdi se mi kot otrok presenečenja za dobre starše. S sošolcem Ivom Saksido sva se marca za dva meseca podala na pot v Ugando na kontrolo petih projektov, ki so dograjeni ali se še gradijo po dobroti prijatelja iz Vipavske doline in drugih iz domovine (porodnišnica, mala kapela, dve hiši sester Hčera Božje Ljubezni in svetišče). Po štirih

filmih je tokrat Ivo posnel še petega z naslovom »V Gospodovo hišo pojdemo veseli«, ki sem ga parafraziral v naslovu tega pisma. Na YouTube kanalu najdete pod Ivo Saksida tudi drugo uporabno gradivo. Ene zna motiti morebiti preveč »kadila«, ki pa naj gre Bogu! Najin obisk pod vulkani na tromeji je sovpadal z onim predsednice slovenskega parlamenta, ki je prav v tistih dneh lobirala za glasove v ONU in v znak posebne ljubezni do dežele posvojila šimpanza. V novi porodnišnici omenjenih sester se je prav istega dne rodilo osem otrok! Dalo bi se pomagati tudi mladim materam ...

In spet si je veliki Sponzor zamislil »ovinkasto« pot za dokončanje svetišča daleč od doma. Veliko vere je potrebne in tudi trnje je na poti do dobrih stvari in pogumni vzklík nekoga, ki ima rad: »Gospod, to moramo končati!« Kdo sem jaz, da bi se ustavljal? Vsi načrti za notranjo opremo in sedem mojstrov je na delu. Kdo jih pozna v Afriki? Za novo cerkev Don Boska ob Knobleharjevem Nilu. In verjamejo, da bo ladja prepeljala delo slovenskih mojstrov okrog Rta Dobre nade do temu namenjene stavbe in jo tako pripravila vernikom za molitev. Že molijo za zadnji dar naših mojstrov, ko bo stavba z njih doprinosom postala lepo »svetišče« za ljudi, ki živijo okrog njega po večini v slamnatih in ilovnatih hišah.

Seveda nas dobrota domačinov preseneti na vsakem koraku. Za vsak delovni vizum (plačljiv seveda) se moramo podati na Interpol Policijo, kjer nas »premerijo«. Covid je bil že zdavnaj mimo, vendar si je bilo še vedno treba prisrketi zaščitno masko za 25 centov. Dekle, staro kakšnih 12 let, je bilo tam, da s prodajo zasluži za šolnino. Takoj mi jo ponudi, in ker sem bil slučajno sam, me vpraša, če sem misijonar. Z veseljem pritrdim, da sem misijonar na severu. Tudi sama ponosno in z veseljem odvrne: »Tudi jaz sem kristjanka. Podarim vam masko!« Ko sem se čez 10 dni vračal v urad, da prevzamem potrdilo, sem dekle, ki je bilo spet na istem mestu, pozdravil v njenem jeziku. Tudi ona je prihajala iz govorne skupine Acholi na severu Ugande. Zakaj je Afrika še vedno tako privlačna za vas, vprašajo hrvaškega priletnega sobrata ob vrnitvi konec avgusta? Lepa je zato, ker je tam veliko mladih in tudi revežev. Vse misijonarjevo delo služi enim in drugim. Vse bomo pustili njim. Morebiti tudi naše »kosti«. Slednje ni v naši izbiri. Molimo vedno za najboljše rešitve.

Novi prostori

S. METKA KASTELIC, SALEZIJANKA, BRAZILIJA

Iskrena hvala za vaše voščilo, molitve in prijateljstvo. Ta dan je bilo zjutraj veliko neurje z močnim deževjem, tako da se nam je polomilo kar nekaj dreves, eno pa je padlo tudi na električno napeljavo in strgalo nekaj žic. V oktobru imamo veliko deževja in tudi mraza ter vlage.

Moj praznik je bil zeloooo lep. Slovensko obarvan. Najprej smo bili pri maši v samostanu sester Karmeličank, kjer smo prejele poseben Marijin blagoslov. Poleg tega pa je bil tukaj ta dan tudi dan otrok. Otroci so se zelo veselili sladkarij, ki jih je duhovnik pred tem celo blagoslovil. Bil je kar v zadregi in je prosil, naj starejši ne jemljejo iz košar, ker ne ve, če bo dovolj za otroke. Cerkve so bile ta dan nabito polne in duhovniki so to izkoristili za pozive, naj se verniki postavijo v bran življenju, saj je Brazilija tik pred glasovanjem na Vrhovnem sodišču za zakonsko uveljavitev in legalizacijo abortusa. Ljudje so večinoma proti. Življenje nedolžnih polagamo v Božje roke. Potem pa smo imeli "podaljšani vikend", saj so bile v petek šole zaprte, ker 15. oktobra praznujemo dan učitelja. Stanko in Luka, še zadnja dva iz skupine prostovoljskega tabora ter še nekateri smo bili kar delavni in ob koncu tedna marsikaj postorili. Ploščad pred križem je

skoraj končana. Ta teden moramo še zafugirati in navoziti zemljo, potem sledi delo električarjev, ki bodo križ tudi osvetlili. To bo lepo! Ta teden začnemo tudi s pleskanjem upravne stavbe misijona in upam, da se bomo konec meseca že lahko selili v nove prostore.

Kakor strela z jasnega

S. MILENA ZADRAVEC,
SALEZIJANKA, JORDANIJA

Kakor strela z jasnega bi lahko rekla za tisto jutro 7. oktobra, ko so prihajale novice o izbruhu vojne med Palestinci v Gazi in Izraelom. Pravzaprav ne povsem »iz jasnega«, ker je stopnjevanje napetosti občasno prihajalo na površje. Nekateri so čutili, da se bliža izbruh; nihče pa ni predvidel intenzivnosti in načina. Naše prebivalce je prevzela groza nad pokolom, nad razdivjanim pobijanjem Hamasa. Oborožena skupina radikalnih Palestincev, ki vlada dvomilijonskemu prebivalstvu v Gazi, je sprožila tako imenovan 'osvobodilni' napad na svojega »okupatorja«, Izrael. Grmelo je v zraku, na zemlji, z morja ... Prestopili so mejo, vojaki napredujejo s pokolom vseh, ne glede na otroke, stare, mlade, nobene izjeme, v mestu, kibucih ... V kratkem času je mrtvih približno 1.400 ljudi, civilistov in izraelskih vojakov. Izraelski odgovor na ta »ne - uspeh« je bil previsok in pretežak. Kako in kaj se bo zgodilo v naslednji fazi, v tem trenutku nihče ne more napovedati. Bojimo pa se, da bo vojna zelo dolga. Jasno je, da smo nenadoma vstopili v novo fazo v življenju te države in v odnosih med Izraelom in Palestino. Če lahko govorimo o odnosih. Celo Biden ni uspel na srečanju v Ammanu; izbrisala ga je arabska trojka; pred ameriško ambasado se je v manifestaciji proti srečanju strnilo na tisoče prebivalcev. Amerikanci ves čas dobivajo sporočila, naj bodo previdni in se ne izpostavljajo. V župniji imamo skoraj 75 % Palestincev, ki imajo še odprte rane

ob spominih na beg in »nakbo« - katastrofo. K nam se zatečejo tisti, ki se jim posreči priti skozi odprte meje, predvsem so to Italijani in drugi Evropejci.

Kaj naj rečem o vzdušju naših ljudi v Jordaniji? Neko čudno ozračje je. V centru imamo različne priseljence in begunce iz sosednjih držav. Doživljali so grozote vojn, »intifade«, nered, pobege, krivičnost ... Zgodi se, da pripravimo molitveno uro za žrtve iranskih nesreč in izraelsko palestinskih vojniških žrtev, takoj po adoraciji pa je veselje, ples in torta ob praznovanju zaročencev ali rojstnega dneva.

Pri Mariji v Azloni

Ob takih kontrastnih trenutkih mi prav pride izrek mojega pokojnega brata Jožeta: »Mi pa naprej po poti, daljši od upanja«. Kaj storiti? Preprosto »biti«. Naše skupnosti v Palestini, Izraelu, Siriji, Libanonu, Egiptu in tukaj v Jordaniji so kot znamenje novega obzorja; nimamo neposrednih posledic te vojne, razen žalosti, tesnobe, strahu in sočustvovanja. Dokler bo govorilo orožje, ne bomo mogli slišati drugih glasov. Dokler palestinsko vprašanje - svoboda, dostojanstvo in prihodnost Palestine ne bodo upoštevani na načine, ki so danes potrebni, bodo možnosti za mir med Izraelom in Palestino vse manjše. Bodimo pogumni in obsodimo vse oblike nasilja ter si neusmiljeno prizadevajmo za prekinitev ognja. Hvala za molitveno podporo. Prosimo, da se odprejo vrata za humanitarna sredstva.

»Lažje je početi stvari, ko se v polnosti nasloniš na Boga«

ELIZABETA ŽUST

POTA je program misijonskega prostovoljstva, ki deluje pod okriljem Kato-liške mladine ter mladim že 18. leto zapored omogoča misijonsko izkušnjo širom sveta, hkrati pa jih opogumlja k širjenju Njegove ljubezni doma.

Stack iz Matejevega evangelija »Pojdite in naredite vse narode za moje učence« je v času letošnjih POTA priprav zame dobil povsem nov pomen. Ko sem na prvem pripravljalnem vikendu s strani spremljevalne ekipe izvedela, da je to glavno vodilo POTA projekta, se je moj dotedanji strah ob morebitni napačni odločitvi v hipu razblinil. Občutila sem, da sem na pravem mestu in v sebi močno prepoznala željo po širjenju njegovega evangelija. V času misijona v Ukrajini sem prvič konkretno občutila, kako lažje je početi stvari, ko se v polnosti nasloniš na Boga. V svetu vojne, bolečin, revščine in drugačne kulture popolnoma izgubiš nadzor in enostavno ne moreš drugače, kot da ljudi in delo izročaš v Božje roke. Za izkušnjo misijona sem neizmerno hvaležna, saj je v meni znova zanetila ogenj, ki ga ni moč pogasiti. Tudi ob pogovoru z ostalimi letošnjimi POTA prostovoljci sem pogosto slišala, da jim je izkušnja misijona pomagala poglobiti osebno vero in jih spodbudila k pogumnejšemu stopanju za Jezusom. Prav tako so z delom v misijonih dobili priložnost učenja prilagodljivosti, prilagajanja novim

kulturam, učenja postavljanja sebe na drugo mesto ter šolo zaupanja. Letos se je na 8 različnih misijonov (v Argentino, Indijo, Ukrajino, Kazahstan, Kenijo, Jordanijo, Turčijo ter na Madagaskar) odpravilo kar 44 prostovoljcev. Prepričana sem, da so misijonarji, ki smo jih obiskali, pripomogli do tako dragocenih in bogatih izkušenj. S svojim zgledom, veseljem in zgodbami, ki so nam jih pripovedovali, so nam pokazali, kako s svojo držo in življenjem oznanjati Kristusa in prinašati luč med ubogo in ranjeno človeštvo.

V Jordanijo so se prostovoljci odpravili že v sredini februarja, kjer so v sodelovanju z ameriško organizacijo FOCUS pomagali otrokom v tamkajšnji sirotišnici. Člani ekipe Ukrajina smo s pomočjo tamkajšnjih Marijinih sester organizirali dva oratorija, obiskali bolnike ter pomagali pri pleskanju hiše. Prostovoljci, ki so se odpravili v Argentino, so v glavnem mestu delovali v centru za brezdomce, v sodelovanju z mladimi argentinskimi Slovenci pa so se po tednu dni odpravili v provinco Misiones, kjer so pomagali ubogim in organizirali aktivnosti za otroke. Ekipa fantov se

je v Turčijo odpravila k misijonarju Martinu Kmetcu, kjer so svoj čas namenili fizičnemu delu na misijonu. Skupina petih deklet je obiskala šolo Piali Ashar Alo v Indiji, ki jo skupaj s svojim možem vodi Mojca Gayen. Tam so poučevale dekleta in pripravljale aktivnosti za njihove učitelje. Tudi letos so prostovoljci skupine POTA v Kazahstanu pri misijonarju bratu Mihuj Majetiču organizirali oratorij in različne aktivnosti za otroke. Poleg tega so sodelovali na katoliškem festivalu za mlade. Za več kot 2000 otrok pa so oratorije organizirali tudi prostovoljci, ki so se poleti za pet tednov odpravili na Madagaskar k misijonarjem Janezu Krmelju, Pedru Opeki, Janiju Mescu ter Jožetu Adamiču. Člani ekipe Kenija so svoj čas namenili otrokom v centru za gibalno ovirane otroke, plesali in se učili komuniciranja brez besed z otroki v centru gluhonemih ter organizirali srečanje mladih, kjer so zanje pripravili delavnice. Misijone smo prostovoljci POTA podprli tudi finančno. S pomočjo župnij po Sloveniji in donatorjev smo skupaj zbrali kar 86.865,42 €. Za vsak vaš dar se vam še enkrat iskreno zahvaljujemo.

Ob prihodu iz misijonov smo se v začetku oktobra srečali na zaključnem srečanju, kjer smo si podelili lepe in težke trenutke ter naše dosedanje in prihodnje delo izročili Bogu. Na srečanju smo se spraševali, kako močno izkušnjo misijona živeti v Sloveniji in kako ta ogenj, ki tli v nas, ponesti naprej. Spoznali smo, da se moramo še veliko naučiti. Želja in ganjenost od Njegove nedojemljive ljubezni pa sta tisti, ki nas bosta gnali naprej. Ter tudi zavedanje, da v tem nismo sami. Ko pa nam bo kdaj zmanjkalo poguma, bomo moč za nadaljevanje lahko poiskali prav v naših močnih misijonskih izkušnjah.

Misijonski križci in Misijonski koledarji

V Misijonskem središču Slovenije, osrednji misijonski ustanovi pri nas, skušamo sproti odgovarjati na potrebe naših misijonarjev, ohranjati živi stik z njimi, izvajati vse redne misijonske dejavnosti, koordinirati izredne dogodke in usklajevati misi[1]jske pobude z drugimi deležniki, ki imajo sorodno dejavnost. Eden od načinov, kako spodbujati misijonsko zavest posebej med mlajšimi generacijami, so tudi različna promocijska gradiva, ki smo jih že večkrat pripravili. V preteklem letu smo imeli zelo dobro izkušnjo s knjižnimi kazalkami in rožnimi venčki, ki jih verniki vseh starosti z veseljem vzamejo in upamo, da tudi uporabljajo.

Pripravili smo obeske za ključ v obliki malgaškega misijonskega križa, v katerem se prepletajo črne in bele dlani, kar je lep simbol misijonskega sodelovanja.

Na voljo je tudi Misijonski koledar za leto 2024 z lepimi fotografijami in spodbudnimi mislimi.

Križci in Misijonski koledarji so na voljo v Misijonski pisarni, kjer jih lahko naročite tudi v večjem številu kot darilo. Priporočamo se za vaš dar.

TRIKRALJEVSKA AKCIJA

posamezniki: Mrak Janez, Štefe Francisco, Štefe Nejko

ADVENTNA AKCIJA

župnija Šentrupert

MIVA

župnije: Bloke, Budanje, Črešnjice, Črneče, Dramlje, Gorje, Hrušica, Kidričevo, Koroška Bela, Križ pri Trstu, Kropa, Libeliče, Ljubljana-Bežigrad, Planina, Podgorje pri Slovenja Gradcu, Podgrad, Ponikva, Preska, Primskovo na Dolenjskem, Rače, Stari Trg pri Slovenj Gradcu, Sv. Ane v Framu, Sv. Gregor, Sv. Lovrenc na Pohorju, Šmartno pri Litiji, Št. Ilj v Slov. Goricah, Trbonje, Vavta Vas, Vrhpolje
posamezniki: Anžič Vito, Avsenik Janez, Florjančič Urška, Jernej Jeromen, Kancilja Franc, Kokot Branka in Franc, Kokovnik Alojz, Koprivšek Nejc, Koren Štih Nataša, Košir Samo, Krašna Natalija, Kreft Timotej, Marijine Sestre Ljubljana, Novak Damjan, Pejič Dragan, Pižmoht Marija, Pšeničnik Marjana, Rakun Barbara, Snoj Janko, Steharnik Martin, Štolcar Kolja, Tacer Rozalija, Trobec Mojca, Ušeničnik Janez, Vrečič Primož, Zajec Maja, Zupančič Danijel, Žižek Slavko

SKLAD ZA LAČNE

župnija Ig
posamezniki: Adamič Nuša, Eržen Vesna, Gregorič Andrej, Harej Janko in Metka, Krašna Natalija, Kržišnik Franci, Macedoni Anica, Medvešek Viljem, Merljak Nada, N.N., Pirnar Žan, Ravnovesje in Marko Janc s.p., Semenič Bojana, Vidrih Slavica, Zupanc Kristjan

SKLAD ZA MISIJONE

župniji: Bloke, Gornja Radgona
posamezniki: Argenti Diana, Belej Mateja, Blažič Mihael, Bogovič Anica, Bunderla Danilo, Čuden Karmen, Erman Matilda, Ferčak Marija, Fister Alenka, Frece Aleš, Gardelin Vida, Golja Milena, Henigman Anton,

jubilanta – čestitamo

75 let življenja

Janez Mujdrica, jezuit, rojen 1. februarja 1949 v Beltincih. V Zambijo je odšel avgusta leta 1974.

5 let v misijonih

Polona Dominik, laik, rojena 21. maja 1977 v Ljubljani. V Etiopijo je odšla 29. januarja 2019.

Humar Romana, Ivančič Tina, Jeralič Martina, Kaluža Stanislava, Katja, Kristina, Dani, Zvone, Keršič Klara Marija, Ključevšek Tatjana, Koprivnikar Jožica, Koritnik Katarina, Kotnik Ambrož, Kovač Petra, Kovšca Tončka, Kozjek Marija, Kozole Cvetka, Kožuh Ivo, Kravos Stojan, Križan Gabriela, Krznar Matjaž, Kržišnik Tobija, Kulturno društvo sv. Uršule, Likar Sebastjan, Lipušček Marjan, Lovše Anica, Magdič Olga, Mencin Dominika, Menegalija Tone, Mernik Franc, Mernik Vesna, Merše Franjo, Mikulin Olga, Mušič Milan, N.N., Nartnik Zdravko, Osredkar Fani, Paškič Ilija, Perovšek Francka, Pirih Marija, Podkrižnik Jožef, Pogačnik Ivanka, Raztresen Marija, Schwarzbartl Tomaž Ervin, Sirk Saksida Marija, Slokar Darja, Sticker Peter, Suhadolnik Franci, Šiško Milka, Šorli Skočir Anamarija, Štrukelj Frančiška, Šuklje Anton, Urbanc Franc, Ves Anica, Vrčon Tomaž, Zajec Marija, Zorenč Davorina, Zupančič Danijel, Žlebič Mirjam

SKLAD ZA MADAGASKAR
posamezniki: Kancilja Franc, Kočar Cirila, Remic Primož

ZA SOCIALNO ZAVAROVANJE MISIJONARJEV
posamezniki: Gregorič Andrej, Harej Janko in Metka

ZA GOBAVCE
posameznika: Durič Štefka, Govedič Robert

ŠOLANJE BOGOSLOVCEV
Gregorič Andrej

SKLAD ZA GRADNJO CERKVA
Gregorič Andrej

VODNJAKI - ZAMBIJA
posamezniki: Hrovat Olga, Pečarič Podobnik Karmen

MAŠNE INTENCIJE
posamezniki: Hozjan Franc, N.N.

MISIJON MATANGA
posamezniki: Kresnik Robert, N.N., Podobnik Jožica,

MISIJONA AMPITAF
posamezniki: Greif Boris, Kozjek Ivanka, Potočnik Niko, Slemenšek d.o.o.

JOŽE ADAMIČ
Kožuh Ivo

PETER IVANČIČ
posamezniki: Ivančič Angela, N.N.

S. ANKA BURGER
Maras Tomaž

S. METKA KASTELIC
N.N.

S. VIDA GERKMAN
posamezniki: Jeromen Kavčič Marija, Sušec Karmen

S. VESNA HITI
posamezniki: Lajevec Janja, Misijonski Krožek Rojan – Trst, Modic Erika, N.N., Petrovič Jernej, Ramovš Vera, Strnad Alenka, Šircelj Žnidaršič Ivanka

TONE KERIN
posamezniki: Colner Justina, Lah Benjamin, N.N., Oblak Marija, Plaper Vernik Marija Marjeta, Šušteršič Ivana, Vernik Marjana, Žura Ivanka

S. AGATA KOCIPER
posamezniki: Misijonski Krožek Rojan – Trst, N.N.

JANEZ KRMELJ
posamezniki: Bokal Urška, Bolta Marko, Gajšek Rok, Ivančič Angela, Komac Blaž, Mirkac Klara, Misijonski Krožek Rojan – Trst, Pregelj Kristina, Sušnik Kolbezen Barbara, Tavčar Marija, Vrabec Marko, Zgubič Evgen

S. ANDREJA GODNIČ
posamezniki: Avsenik Janez, Habjanič Jožica, Rustja Andreja, Štuhec dr. Ivan, Zajec Klemen

DANILO LISJAK
posamezniki: Bonutti - Hajdinjak Kamila, Harej Janko in Metka, Krevelj Branko

TOMAŽ MAVRIČ
Malalan Nika

S. ZVONKA MIKEC
posamezniki: Misijonski krožek Rojan – Trst, Muller Marija, Murn

MISIJONARKE MATERE TEREZIJE
Kranjc Rafael

JANEZ MESEC
posamezniki: Bevc Helena, Misijonski krožek Rojan – Trst, Nared Matija, Šimnic Apolonija, Štolcar Petrovič Marija

PEDRO OPEKA
posamezniki: Avsenik Janez, Bohak Ivan (Janko), Bolta Marko, Čampa Mateja, Herman Petra, Gril Luka, Hočevar Janko, Hardi Mojca, Herman Petra, Ivančič Angela, Jerkič Tinkara, Kham Alenka, Kleč Neli, Kobe Stojan, Komar Maja Fajdiga, Lah Benjamin, Leben Sabina, Leskovec Tomaž, Ločniškar Saša, Majer Ivica, Markelj Jernej, Misijonski krožek Rojan – Trst, Muller Marija, N.N., Oblak Natalija, Pate Miha, Pergarec Roza, Petač Vesna, Peterle Marija, Pinter Jasna, Plevel Helena, Polončič Ladislava, Ravnovesje in Marko Janc s.p., Rus Valerija, Snoj Irena, Šegula Zdenka, Štemberger Ida, Tršan Danica, Vidmar Tina, Zgonc Marija, Zupanc Anamarija

S. JOŽICA STERLE
posamezniki: Misijonski krožek Rojan – Trst, Paljk Florijana

ŠKOF MARTIN KMETEC
posamezniki: Komac Blaž, Marijine sestre Ljubljana, N.N.

S. MARJETA ZANJKOVIČ
Zadravec Roman

TONE GRM
posamezniki: Blatnik Silva, Muller Marija, Zajec Klemen

S. BOGDANA KAVČIČ
posamezniki: Misijonski krožek Rojan – Trst, N.N., Popotno društvo Poprek

P. LOJZE PODGRAJŠEK
posamezniki: Misijonski krožek Rojan – Trst, Muller Marija

S. MILENA ZADRAVEC
Kljun Ana

S. FANI ŽNIDARŠIČ
Souidi Zavrl Nada

P. JANEZ MUJDRICA
Pegan Alenka

S. BARBARA PETERLIN
posamezniki: Lajevec Janja, Mežan Olgica, Pirnat Janez, Pšeničnik Marjana, Ravbar Anica

S. DORICA SEVER
posamezniki: Babič Angela, Demšar Vida

STANE KERIN
posamezniki: Avsenik Janez, Kern Jože, N.N.

S. URŠA MARINČIČ
posamezniki: Cergolj Janez, Dolenc Jože, Dolinšek Tatjana, Friedrich Jožefa, Kržišnik Eva, Lajevec Janja, msgr. dr. Anton Jamnik, Novak Janja, Perc Andreja, Sušnik Kolbezen Barbara, Šilc Herga Vojka, Šilc Marinčič Andreja, Zornik Zoran

S. MOJCA KARNIČNIK
posamezniki: Misijonski krožek Rojan – Trst, N.N., Štafunko Fanika

P. MIHA MAJETIČ
posamezniki: Lajevec Janja, Štifter Marija

MARIJINE SESTRE-KIJEV
posamezniki: Ivančič Angela, Jeromen Kavčič Marija, Kovač Marjana, Merljak Marija, N.N., Zajec Marija

POLONA DOMINIK
posamezniki: Glasenčnik Daša, Guček Boštjan, Harej Neva in Rajko, Hrovat Olga, Jeromen Kavčič Marija, Kern Frančiška, Kovač Jurčenko Urška, Ličan Anton, Merše Franjo, Misijonski Krožek Rojan – Trst, Ogorevc Klara, Ramovš Vera, Smole Marija, Strnad Alenka

S. ZORICA BLAGOTINŠEK
posamezniki: Colnar Marija, Gale Bogomira, Gladek Maja, Ivančič Angela, Janež Jožica

IVANA ŽIGON
Grgič Ermida

JOŽE ANDOLŠEK
Fabjan Marinka

MISIJON CRIPAM-ANTUN SABLJAK
posamezniki: Kos Tjaša, Muller Horvatič Ingrid

Sodelavci Misijonskega središča Slovenije
se vam zahvaljujemo za vašo povezanost in sodelovanje.
V veselju nad Jezusovim rojstvom vam voščimo
blagoslovljen Božič in milosti polno leto 2024.

**Katoliški
misijoni**

Groblje, Rim, Buenos Aires
1923-1987

Lado Lenček C.M.
urednik KM 1938-1987

Misijonska **obzorja**
POGLED PO SVETU

Izhajajo v Ljubljani
od 1987